

Μπροστά λέει πάντα ό πεντάχρυσος ό Σταυρός.
**Άτιμητο κεσέμι τους, ποὺ αύτδες ζυγιάζει, άκοῦς, δλο
τὸ βίδε τοῦ κόσμου.**

Άκολουθοῦν ξοπίσω αύτὰ συμμαζωμένα, φτεροκί-
νητα. Κι δλα άραδζουν πίσω ἀπ' τὸν τορό, ποὺ ό
Σταυρός άνοίγει.

Καὶ πᾶνε πάλι μπροστά, άκοῦς οἱ τούμπιες, τὰ
κριάρια καὶ τὰ γαλάρια, νὰ είποῦμε.

Κι ἔρχονται πέντε συγκρατητά τὰ κωπιαντινάτα.
τὰ δευτερόγεννα, ἀς ποῦμε.

Τοτερά άκολουθοῦν τὰ φλουριά, τὰ πρωτόγεννα.

Κι ἔρχονται πάλι τὰ λουζιά, τὰ μικρὰ φλουριά
κι ἀκόμη τὰ μικρούτσικα τὰ φλουράκια παραπίσω.

Άκολουθοῦν τὰ μισόφλουρα, τὰ γαλατερά, σὰ νὰ
είποῦμε. Κι δλοξόπισω άκολουθάει ό Άράπης, σαλα-
γόντας μὲ τὴ σιδερομαγκούρα του τὸ πλούσιο του
κοπάδι στὴ βιοσκή.

Άπλώνει κάτου ἀπὸ τ' ἀστέρια μελισσολόϊ τὸ βέ-
λασμά του.

Γλυκολαλοῦν καὶ γεμίζουν τὴν κοιλάδα μὲ τὸ
χρυσό τους τ' ἀπόφωνο τὰ κουδουνάκια τους.

— Γρούν! γρούν! γρούν! τὰ τρανά, τὰ γαλάρια.

— Ντίν! ντίν! ντίν! τὰ φλουριά, τὰ πρωτόγεννα.

Γλίν! γλίν! γλίν! τὰ γαλατερά, τὰ φλουράκια.

Άχ, καὶ νὰ ἥταν βολετό, μαθέ, νὰ σκλάβωντες κανεὶς
τὸ ἀτίμητο κεσέμι, τὸν δλόχρυσο Σταυρό, καὶ τί χαρὸ^ς
στὸν κόσμο!

Μὰ ό Σταυρός μὲ τίποτα, άκοῦς, δὲν πιάνεται. Τό-
σο μεγάλη ἡ δύναμη κι ἡ χάρη του! . . .

Οσο γιὰ τὰ φλουριά, πρέπει νὰ τύχη εξυπνος κι

Τ' ἀλάντησες τὴν νύχτα στὸ δρόμο σου; . . . Πιάνεις καὶ τοὺς πετᾶς ἀπάνω τους μιὰ βελένιζα. Χαλίνα εἶναι, ντορβᾶς νὰ εἶναι, μιὰ καπότα, τὸ σεγούνι σου, δὲ λάχει. Μά πάντοτε μάλλινο, τρέχινο νὰ εἶναι.

*Οσα ἀγγίζει τὸ ροῦχο σου τότε δειλιάζουν. Χάνουν τὴν μαγικὴ τους δύναμη. Πέφτουν χάμου στὰ χώματα, καὶ ψοφᾶνε. Πιάνεις τότε καὶ τὰ μαζεύεις.

Νὰ τὰ ὀνειρευτῆς πάλι στὸ ὄχνο σου, νὰ ίδῃς τὸ μέρος ἢ τὰ περάσματα, ποὺ ἀραδίζουν τὴν νύχτα καὶ σκαρίζουν, βγαίνεις καὶ τοὺς κρατᾶς καρτέρι. Παίρνεις κι ἔνα ζευγάρι πετεινούς κοντά σου. Ἀλάλητους πετεινούς ἀπὸ ξένη κότο, μονόλειρους, κλωσιασμένους στὸ μῆλο.

Τὰ ξάνοιξες νά ἔρχωνται; Μή γάνεις καιρό. Σφάζεις τοὺς πετεινούς καὶ τὰ ραντίζεις. *Οσα λάχει καὶ μιὰ σταλιὰ σταλιαματιά, νὰ τὰ βρέξῃ, δειλιάζουν, χάνουν τὴν μαγικὴ τὴν δύναμη τους. Πέφτουν τότε χάμου στὰ χώματα καὶ ψοφᾶνε. Πιάνεις τότε καὶ τὰ μαζεύεις.

Μὰ πάντα πρέπει νὰ τύχῃ ξυπνὸς κι ἐπιδέξιος ἔκεινος, ποὺ ἥθελε τ' ἀπονήση.

Τὰ είδε κι ὁ γέρο-Τσαρούχας, λέει. Μὰ καὶ σὰν τὰ είδε τέ;

*Ἐργόταν κάτου ἀπὸ τὸ Βασιλοπόταμο καὶ τὸ ἀπάντησε στὸ βάλτο, στὸ λιβάδι. *Ηταν καβάλα στὴ φοράδα του καὶ δὲν τοῦ βιλοῦσε τοῦ δόλιου, θὰ είπῃς.

— *Ἄσ εἶγανε τὴν κάπα του, νὰ τὸ ἀποσκέπαξε δάχαλρευτοσι . . .

Μὰ είδε δὲ δὲ θὰ τὰ κατάφερνε... Θὰ τὸν ἔνιωθαν μαθέεις, καὶ θὰ χώνευαν ἀπὸ μπροστά του.

Βιαστικά, ἀλαφρά, σέρνει τότε τὸ μαχαίρι στὰ σκοτά-

διὰ ἀπὸ τὸ σελάχι του. Σκύφτει μουλωχτὰ καὶ κόφτει τῆς φοράδας του τὸ αὐτί. Νᾶκοφτε πάλι τὸ δάχτυλό του, ὁ δόλιος, κάτι θά μάτωνε! . . .

Τὸ τίναξε καταμεσίς στὸ κοπάδι τῆς φοράδας του τ' αὐτή.

Μά, ναι! . . . Λὲ βαριέσαι! . . . Σταλιά, σταλαματὰ δὲν ἔσταξε!

Φτοῦ! τὸ καταραμένο! . . .

20. ΤΟ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟ.

— "Αντρα, ὁ γιός μας πιὰ μεγάλωσε· τρέχει στὰ δεκαπέντε. Κι εἶν' ἀπρόφταστος. Διψάει στὸν πόλεμο νάρθη. Κάθε πρωὶ καὶ κάθε βράδυ μοῦ κλαίγεται τὸ παλικάρι μου. Μπροστά σου ἀπὸ ντροπή, κρατιέται καὶ σωπαίνει. "Ομως κάθε φορὰ ποὺ ξεκινᾶς, αὐτὸ σπαράζει. Καὶ πέφτει στὴν ἄγκαλιά μου καὶ δέρνεται, σὰ νὰ βυζαίνῃ ἀκόμη καὶ σὰ νὰ τοῦ ἀρνιέμαι τὸ βυζί. Καὶ φοβερίζει νὰ κλέψῃ τὸ καριοφίλι τοῦ παπκοῦ του, τ' ἄγγιχτο, κατὰ τὸ λόγο σου, ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὸν ἔφαγε τὸ βόλι τὸ πικρό, καὶ κεῖνον. Καὶ θὰ πάη μοναχός του νὰ κάμη μὲ τοὺς Τούρκους πόλεμο. Κι ὁ φόβος ὁ δικός σου μοναχὰ τὸν τρομάζει· ἀλλιῶς, ποιὸς ξέρει τὶ θ' ἀποκοτοῦσε. Χάρη θὰ σοῦ τὸ γνωρίζω κι ἐγώ, κι αὐτὸς θὰ εἶναι ὑποταγμένος σου, καὶ δὲ θὰ σὲ βαρύνη. Στὴ θέλησή σου θὰ εἶναι πρόθυμος σὰ σκλάβιος σου. "Ετσι μοναχὰ θὰ γλυτώσω ἀπὸ τὶς κλάψεις του. Πάρ' τον μαζί σου.

Ἡ μάνα, ἡ ἀμαζόνα, βλέπει τὸ γέρο της παρακαλεστικά. Καὶ κάποτε γνέφει πονηρὰ τοῦ γιοῦ της. Αὐτὸς σκυμμένο τὸ κεφάλι του κρατεῖ. Καὶ κρύβει τὴν παρθενικὴ τὴν ταραχὴ του ἀπ' τὴν ματιὰ τοῦ γέροντος, ποὺ αύστηρὰ τόν θωρεῖ καὶ δὲ μιλάει. Καὶ τὴν αὐγὴ τὸ παλικάρι τ' ἄγουρο, μὲ τὸ ντουφέκι τὸ βαρὺ στὸν ὥμο, μὲ τ' ἀλαφρὸ τὸ πάτημα, μὲ τὸ χαρούμενο τὸ καρδιοχτύπι καὶ μὲ τὸ φτερούγισμα τοῦ νοῦ, ἀκολουθεῖ τὸ γέρο τὸν πολεμιστὴ καὶ τὸν πολύπειρο. Κι ὁ πόλεμος ἀρχίζει. Καὶ τ' ἄγριο τὸ φαράγγι τὸν ἀντιλαλεῖ.

Ο γέρος τώρα δίνει δλον τὸ νοῦ του στὸ πατδί, καὶ λησμονεῖ τὸν πόλεμο. Καὶ μιλεῖ στὸ παλικάρι τ' ἀπηχτο καὶ τ' ὅδηγάει.

— Ἐδῶ, τοῦ λέει, ποὺ σ' ἔφερα δὲ θέλω νὰ καμαρώσω τὴν παλικαριά σου. Λεῖξε την ἄμα ἔρθη ἡ ὥρα σου. Ὁμως ἀψὺς μοῦ φαίνεσαι. Τὸ αἷμα σου δὲν κρύβεται κρατάει ἀπὸ πηγὴ τρελή.

— Τώρα θ' ἀκοῦσ !... Νά τὸ κοτρόνι. Κρύβετὰ ζερβά σου. Ο δεξιὸς ὁ ἄγκωνάς σου μὴν ξεπροβάλλῃ ! Τὸ ντουφέκι ἔτσι δὲν τὸ κρατοῦν νά, ἔτσι ! Καὶ δὲ δίνουν πρόσωπο γιομάτο στὸ σημάδεμα. Ο Ἀρβανίτης ἔκει παραφυλάει. Καὶ σοῦ πέρνει καὶ τὴν τρίχα σου. Σκύψε ἀκόμα, παλαβέ ! Ἄιτὸς τὸ μάτι σου ! Ἀγροίκησες ; Ἅδειο ἀκόμα τὸ ντουφέκι σου ; Κι ὅρθις ὁ λύκος του ; Χαρὰ στὸν τὸν ἔχτρό σου ἀντίκρυ ποὺ σὲ σκιάζεται ! Ἔτοιμος ; Τὸ νοῦ σου !

“Ομως τοῦ κάκου οἱ πατρικὲς οἱ συμβουλές !
Παράφορο τὸ Σουλιωτόπουλο μὲ τὸ πρῶτο κίνημά

του. πρὶν ἀκόμα φίξη τὴν πρώτη ντουφεκιά, δείχνει τὸ πρύσωπο ἀσκεπο στὸν Ἀρβανίτη.

Καὶ δέχεται τὸ βόλι στὸ μεσόφρενδο.

21 Η ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ.

Στῆς μάχης τὸν καπνό, ποὺ πνίγει τὸ λαγκάδι, ὁ Σουλιώτης δλα τάχει λησμονήσει, πεῖνα καὶ δίψα. Καὶ τὸ Σοῦλι πέφτει ξέμακρα καὶ σὰ λησμονημένο εἶναι κι ἐκεῖνο, τ' ἀγαρό.

Κι ἔκει ποὺ πολεμάει τὸ παλικάρι, ἀγλύκαντο, μέρα καὶ νύχτα, ἀκούει μιὰ γνώριμη φωνή, ποὺ τὸν ξυπνάει. Λοιπὸν τὸ Σοῦλι δὲ χάθηκε, καὶ ζῆ; Κι ἦταν ἡ Λάμπη, ἡ ἀδερφὴ τοῦ νιοῦ.

— Τί καλὰ μοῦ φέρνεις, Λάμπη;

— Ζεστὴ κουλούρα, ἀδερφέ, ποὺ σοῦ τὴ ζύμωσα μὲ τὰ χεράκια μου, κι ἡ μάνα τὴν ἔψησε στὴν ἀθρακιὰ μονάχη. "Ελα νὰ φᾶς μιὰ φίχα, καὶ νὰ ξαποστάσῃς.

— Δὲ μπορῶ, καημένη, νὰ παρατήσω τὸ ντουφέκι....

— Αὐτὸς εἰν' ἡ συλλογή σου, Νάση; "Ερχομαι γὼ καὶ σοῦ κρατῶ τὸν τόπο σου....Νά, σοῦστρωσα! Καὶ δός μου τὸ ντουφέκι.

Χαμογελάει ὁ ἀδερφὸς ὁ καπνισμένος. Καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν κορασιὰ πῶς πιάνουν τὸ ντουφέκι. Ὁ πόλεμος βαστοῦσε πάντα. Μὲ χέρι σταύρῳ γιώμιζε κείνη καὶ σημάδευε. Κι ὁ ἀδερφὸς τῆς παραπέρα ἔτρωγε ήσυχος, καὶ μοναχὰ τὴν πεῖ-

να του ἄκουνγε τὴν θεριεμένη μέσα του.

Κι ὁ πόλεμος βαστοῦσε. Καὶ καὶ ἔνα βόλι ἥρθε καὶ πέτυχε κατάστημα τὴν κορασιά. Κι αὐτὴ ἔχανε καρδιὰ καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ αἷμα πλημμύριζε τὸν κυρφό της. Ἡ Λάμπη σημάδευε καὶ ντομπρέκουσε.

— "Ἐφαγες, Νάση;

— Κοντεύω, ἀκόμα λίγο. Λάμπη.

Ἡ κόρη ξαναρώτησε δεύτερα καὶ τρίτα. Καὶ τότε μ' ἔνα πήδημα τὸ παλικάρι βρέθηκε κοντά της. "Αρπαξε τὸ ντουφέκι, κι ἡσυχο, καθὼς εἶχε τραβηχθῆ, ξανάρχισε τὸν πόλεμο.

Ἄμιλητη ἡ Σουλιωτοπούλα πῆγε παραπίσω κι ἔπεσε.

Κι ὁ πόλεμος βαστοῦσε.

22. Ο ΓΕΡΟΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Ο Γερουσουλιώτης μάζευε τὸν πόνο του πολὺν καιρό. Σὲ κανέναν ὅμως δὲν ξεμολογιόταν τὸ σκοπό του. Χρόνια ἦταν περασμένα, ποὺ τοὺς ξέρασε τὸ κῦμα τ' ἀδικο τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς, στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῶν Κορφῶν. Κι ἐνῷ οἱ ἄλλοι μ' ἀνθοβόταν γελοῦσαν τὴν πεῖνα καὶ τὴν συφιρά τους, κι ἐνῷ ἔβρισκαν κάποια παρηγοριὰ στὶς ὅμορφιες τοῦ φιλόξενου νησιοῦ, ὁ Γερουσουλιώτης εἶχε ἄλλον τὸ νοῦ του. Όλημερὶς ἀγνάντευε τὰ ξεροβούνια τ' ἀντικυρνά. Κι ὀλονυχτὶς ὁ πόθος του τὸν πολεμοῦσε.

Κάποτε, ἔνα βράδυ, γύρισε στὸ σπίτι του χτυ-

πημένος σαν απὸ καινούργια συφορά.

— Ο μουριός ἐγώ, εἶπε, τί κατάρα μ' ηὔρε! Ό
•εδος μ' ὑφιστηκε!

Ἐκαρέ τοὺς ἄλλους νὰ τρομάξουν. Παιδιὰ κι
ἄγνοια τὸν τριγύρισαν. Ο γέρος χτύπας τὰ στή-
θια του.

— Ήσει τὸ Σούλι, φώναξε, πάει πά!

Ἐκλαψε, κι ὕστερα σώπασε βλοσυρός. Στὰ φι-
λικὰ τὰ λόγια οὗτε καὶ πρόσεξε. Οἱ Σουλιῶτες οἱ
Ἄμοιωρι συνήθιζαν μὲ τῆς πατρίδας τὸ χαμό. Ἡ ἀλ-
πίδα μοναχά περίσσευε ἀπὸ τὰ περασμένα τους.

Ο γέρος ἔδειξε πιὸ ὕστερα νὰ μαλακώνῃ. Ἐφα-
γε γελαστός, καὶ πλάγιασε. Καὶ τὴν αὐγὴ δὲ βρέ-
υηκε στὸ στρῶμά του.

Μὲ φαροκάϊκο εἶχε περάσει στ' ἀκρογιάλι τὸ στε-
ριανό. Βαστοῦσε τ' ἄρματά του, σὰ γιὰ πόλεμο. Ἀ-
δειος ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρτωμα. Νηστικός, ποιός ξέ-
ρει πόσο πλανήθηκε καὶ ποῦ.

Κάποτε νύχτωσε ἔξω ἀπὸ τὸ Σούλι. Καὶ μπῆκε
στὸ χωριὸ ἀθώρητος, ἀν ὑπαρχε κι ἄλλη ζωὴ ἔκει.
Χαιρετάει τὸ Σούλι· δλα βουβά κι ἄδεια καὶ νεκρικά!
Γυμνὲς γάσκουν οἱ θύρες τῶν σπιτιῶν καὶ τὰ πα-
ράθυρα.

Μισόπνοος καὶ ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κούραση, δὲ
Γερωσουλιώτης θαρρεῖ πῶς βρίσκεται σ' ἄλλο Σού-
λι, φανταστικό.

Στέκεται καὶ φωνάζει κανένα γείτονά του.

— Γειὰ χαρά σου, καπετάν Λαμπρούση! Καλῶς
εᾶς ηὔρα κι δλους σας!

Απόκριση καμμιά....

Νὰ καὶ τὸ σπίτι τὸ δικό του! Νά τος κι ὁ γεροπόναρος ὁ φουντωτός, νὰ καὶ τὸ ξεροπήγαδο στὴν πέτοινη αὐλή. "Ομως ἡ θύρα εἶναι κλεισμένη....
Άνοιγει, βλέπει στὴ γωνιὰ φωτιὰ ζωντανεμένη. Σὰ **νῦχασε** τὸ νοῦ του μόνο μιὰ στιγμή. "Επειτα δλα **φάνηκαν** νὰ ξαστερώνουν. Καὶ τὸ ξαστέρωμα ἦταν ἡ τρέλα τοῦ Γεροσουλιώτη. Μ' ἀνοιχτόκαρδη ματιὰ κοιτάζει γύρω.

Στρωμένο τὸ παραγώνι, κι ἡ φωτιὰ λαμπρὴ τὸν **κράξουν.**

Κι ἔτοιμο τὸ τραπέζι, τὸ φτωχικό. Κάθεται σταυροπόδι κι ἔτοιμαζεται νὰ πέσῃ στὸ φαῖ, σὰ θεριδὸλονήστικο.

Καὶ τότε θόρυβος ἀκούεται ἀπὸ τὴν αὐλή. Τρεῖς **Άρβανίτες** μπαίνουν στὸ σπίτι. Στέκονται ξαφνιασμένοι. Καὶ κρατοῦν στὰ χέρια τ' ἄρματα.

— Τ' είστε σεῖς; Ζωτάει ὁ γέρος ἥσυχα. Δὲ συλλογιέται τίποτε κακό. Κι ἀξαφνα δλα τὰ φαντάζεται. Κι δρυθός, καὶ φοβερὸς σὰ σκιάχτρο, καθὼς είχε γίνει ἀπὸ τοὺς κόπους κι ἀπ' τοῦ νοῦ του τὸν παραδαρμό, κράζει στοῖς **Άρβανίτες:**

— 'Ωρέ, τί θέλετε στὸ Σούλι ἐσεῖς, σκυλιά; Τὸ Σούλι ψέματα εἶναι πῶς τὸ πήρατε! Τὸ Σούλι ζῆ!

Κι ως νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθὶ ὁ Γεροσουλιώτης, ἔπεισε νεκρός.

23. Ο ΚΙΤΣΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΕΡΑΚΙ

**Σ' ενα κοντού θεόχιστο κάθεται διπλοπόδι
ένας γεροπαλίκαρος δ Κίτσος δ Σουλιώτης.**

"Εγει τήν τρίχα κάτασπρη σάν τήν κορφή του Πίνδου.

Πόσες άνταρες καὶ χιουμές τ' αυτούσαν τὸ κεφάλι !

**Μὲ τόντα χέρι ἔχαΐδευε διόχοντα πιστόλια,
μὲ τ' ἄλλο χέρι ἔστριβεν ἀσπρό, μακρὺ μουστάκι.**

**"Εμπρός στὴ φουστανέλλα του κείεται ξαπλωμένο
ἔνα μηλιόνι ξακουστὸ π' αυτοφατεί σάν αστέρι.**

**Σὰν δχειρά φαρμακερή, ποὺ καρτερεῖ τὰ κρούξη
ἔδειχνε τὸ κεφάλι του τὸ δαμασκὶ σπαθὶ του,
κουλουριασμένο κι ἀγρυπνο κρυμμένο στὴ φλοκάτη.**

**"Ωχ ! νᾶμουνα μὲς τὴν καρδιὰ τοῦ Κίτσου τοῦ Σουλιώτη,
νὰ μέτραγα τὸν χρύπους της, νᾶμιωθα τὴ λαχτάρα !**

**Τὰ μάτια του κατάμαυρα, στὴν Κιάφα καρφωμένα,
βράζουνε μὲς στὸ δάκρυ τους καὶ στάζουνε φαρμάκι.**

**"Εμοίταξε κι ἐκοίταξε ! Τὸ αἷμα ἀπ' τὴν καρδιὰ του
σὰν ἀγριο κῦμα χύνεται, τὰ στήθια του πλακώνει.**

**"Εφούσκωσαν οἱ φλέβες του σὰ φίδια στὸ λαιμὸ του
καὶ λὲς θὰ τόνε πνίξουνε. Μὲ μιᾶς ἀναστενάξει . . .**

Τί στεναγμὸς ἥταν ἐκειδός ! Συπνᾶ καὶ πεθαμένους !

**"Ερα γεράκι διάβαινε ψηλὰ ψηλὰ στ' ἀγέρι
καὶ σταματάει τὸ φτερό καὶ κάθεται μπροστά του.**

**— Κίτσο Σουλιώτη, ἐδιάβαινα, ἐπήγαινα στὴ Δύση,
καὶ σ' ἀκουσα ποὺ στέναξες κι ἥρθα νὰ σὲ ρωτήσω.**

Πές μου καὶ σὺ τὸν πόνο σου, πές μου τὴ δυστυχιά σου.

Πουλὶ δὲν εἶμαι τῆς χαρᾶς, εἶμαι πουλὶ θανάτου.

**— Πέισα, γεράκι, διάβαινε, ἐσὺ ψηλὰ στὰ γνέφη
ἔχεις φτερὰ τὴν αυτραπή, φωλιὰ τ' αυτροπελέκι,**

καὶ δὲν γιωρίζεις σίδερα καὶ δὲ φοβᾶσαι ἀφέντη.

Πέτα γεράκι, διάβαινε, κι ἀν πᾶς πέρα στὴ Δύση
καὶ δὲ σου κόψουν τὰ φτερά, σου κόψουν καὶ τὰ νύχια
πές ταυς πῶς μ' ηὔρες μεναχδ, ποὺ κοίταξα τὸ Σούλι,
ποὺ κοίταξα τῇ σιάχτη του κι ἔκλαιγα τὴν ἔρμια του.

— Οἱ πεθαμένοι θὰ σηκωθοῦν στὴν ἄλλη παρουσία,
τώρα γυρεύω ζωντανούς. Τρέχα, Σουλιώτη, τρέχα.

‘Η μάνα μας ἐξύπνησε ἀπ’ τὸ βαθὺν τὸν ὕπνο
καὶ μὲς ἀπὸ τὸ μνῆμα της φωνάζει στὰ παιδιά της
τὸ χέρι νὰ τῆς δώσουνε τὴν πλάκα νὰ σηκώσῃ.

Πέταξε ἀνέβα σιὰ βουνὰ ν’ ἀκουεμαστῆς, ν’ ἀκούσης,
νὰ ιδῆς τὴν νεκρανάσταση νὰ ζεσταθῆ ἡ καρδιά σου.

— ‘Εχεις ἀνθρώπινη λαλιὰ καὶ δὲ μου λές ποιδες εἶσαι;
— Κίτσο Σουλιώτη, πιστεψε εἰμ’ ἡ ψυχὴ τοῦ Ρήγα.

— ‘Η δύση σὲ περάδωσε καὶ σὺ στὴ Δύση τρέχεις;
— Σὰ ιδῆ πῶς μὲ σταυρώσανε κι ἡ Δύση θὰ πιστέψῃ.

Χτυπάει, ἀνοίγει τὰ φτερά, χάνεται τὸ γεράκι.

‘Εμπῆκε μὲς τὰ σύγνεφα, διαβαίνεις ἀπὸ τὴν Πάργα
καὶ χαμηλώνει τὸ φιερὸ νὰ ιδῆ τὴ σταύρωσή της.

Τὴν εἶδε κι’ ἀνατρίχιασε, ἐσπάραξες’ ἡ καρδιά του!

Τὸ φονικὸ τ’ ἀνέλπιστο τοῦ τό χαῖ μαρτυρήσει
κι ἐκεῖνος δὲν τὸ πιστεψε κι ἥρθε νὰ ιδῆ τὸ μνῆμα.

‘Αρπάζει μὲς τὰ νύχια του τῆς κιτριᾶς τὰ φύλλα,
τ’ ἀγκάλιασε σὰν δρφανά, σὰν τὰ παιδιά τῆς Πάργας,

καὶ πήγαινε στὴν ξενιτιὰ νὰ κλάψουν τὸν καημό τους.

— Σουλιώτη μὴν τοὺς καρτερεῖ;. Ποιδες ξέρεις δὲν θὰ γυρίσουν,
σύρε στὴ μαύρη μάνα σου, σύρε καὶ σὺ νὰ δώσης
τ’ ἀνδρεῖα σου γεράματα, τὸ ἔρμο σου κουφάρι
καὶ πέσεις ν’ ἀποκοιμηθῆς. Θ’ ἀναστηθῆ τὸ Σούλι.